

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 P 260924 25 P
Zenica, 27.03.2026. godine

OPĆINSKI SUD U ZENICI, sudija Belma Kokić, u pravnoj stvari tužitelja ŠPIC BETON d.o.o. Zenica, kojeg zastupa punomoćnik advokatsko društvo Oruč & Co d.o.o. Sarajevo, protiv tuženih 1. JKP Zenicatrans - prevoz putnika d.d. Zenica, u stečaju, kojeg zastupa punomoćnica Fatima Đukić-Bajramović, advokat iz Zenice, 2. S.S. iz Z., ulica, kojeg zastupa punomoćnica Fatima Đukić-Bajramović, advokat iz Zenice, 3.S.A. iz Z., ulica ..., kojeg zastupa punomoćnica Fatima Đukić-Bajramović, advokat iz Zenice, 4. S.H. iz Z., ulica, kojeg zastupa punomoćnica Fatima Đukić-Bajramović, advokat iz Zenice, 5. K.S. iz Z., ulica ..., kojeg zastupa punomoćnica Fatima Đukić-Bajramović, advokat iz Zenice, 6. B.A. iz Zenice, ulica ..., kojeg zastupa punomoćnik Semir Spahić, advokat iz Zenice, 7. O.D. iz Zenice, ulica ..., kojeg zastupa punomoćnica Fatima Đukić-Bajramović, advokat iz Zenice, radi utvrđenja i naknade štete, vrijednost spora 50.001,00 KM, nakon javne glavne rasprave održane dana 25.02.2026. godine u prisustvu zastupnika po zakonu tužitelja, K.E., punomoćnika tužitelja, punomoćnika tuženih Fatime Đukić-Bajramović, punomoćnika tuženog B.A. advokata Spahić Semira, te lično tuženih S. S., S. A. i B.A., dana 27.03.2026. godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Odbija se tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio da sud utvrdi da je stekao pravo vlasništva na nekretnini označenoj kao „Autobuska stanica“, površine 2.285 m², k.č. 557/2 KO ..., upisana u ZK uložak broj 1465 Općinskog suda u Zenici, za iznos od 3.157.981,07 KM, koji je ponuđen i prihvaćen kao najviša ponuda na 21. javnoj licitaciji održanoj u okviru stečajnog postupka nad JKP „Zenicatrans – prevoz putnika“ d.d. Zenica – u stečaju, te da je prvotuženi dužan priznati i trpjeti da se na osnovu ove presude kao podobne isprave tužitelj ŠPIC BETON d.o.o. ...ma upisati vlasnikom navedene nekretnine u zemljišnim knjigama sa dijelom 1/1 uz istovremeno brisanje prvotuženog kao vlasnika, i to po izvršenoj uplati kupoprodajne cijene u iznosu od 3.157.981,07 KM od strane tužitelja prvotuženom, kao neosnovan.

Obavezuje se tuženi S.S. da tužitelju isplati iznos od 13.252,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od 22.05.2025. godine pa do isplate, u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Odbijaju se zahtjevi tužitelja, i to da mu tuženi JKP Zenicatrans - prevoz putnika d.d. Zenica, u stečaju, S. A., S. H., K. S., B. A., O.D. isplate iznos od 18.584,10 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 22.05.2025. godine pa do isplate, zahtjev da mu tuženi S.S. isplati iznos od 5.332,10 KM (preko dosuđenog iznosa) sa zakonskim zateznim kamatama počev od 22.05.2025. godine pa do isplate, te zahtjev da mu tuženi

solidarno naknade štetu u iznosu od 340.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 22.05.2025. godine pa do isplate, kao neosnovani.

Tužitelj i tuženi S.S. podmiruju svoje troškove postupka.

Obavezuje se tužitelj da tuženim JKP Zenicatrans - prevoz putnika d.d. Zenica, u stečaju, S. A., S. H., K. S., O.D. naknadi troškove postupka u iznosu od 15.584,40 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.

Odbija se zahtjev tuženih da im tužitelj naknadi troškove postupka u iznosu od 973,44 KM (preko dosuđenog iznosa), kao neosnovan.

Obavezuje se tužitelj da tuženom B.A. naknadi troškove postupka u iznosu od 15.127,05 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.

Odbija se zahtjev tuženog B. A. da mu tužitelj naknadi troškove postupka u iznosu od 1.534,00 KM, kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je ovom sudu 22.05.2025. godine, podnio tužbu protiv tuženih, radi utvrđenja prava vlasništva i naknade štete. Navodi da je u stečajnom postupku kupio nekretninu iz izreke presude i to dana 26.08.2024. godine, i to za cijenu od 3.157.981,07 KM, koju cijenu je uredno platio. U stečajnom postupku bio je savjestan kupac i očekivao donošenje rješenja o dosudi. Zadužio se kod banaka za iznos od 3.200.000,00 KM koji je iskoristio na prodaji. Nakon toga, pristigli su prigovori društva Prevoz putnika d.o.o. Zavidovići i društva Almy transport d.o.o., koji nisu sudjelovali u postupku, pa je Odbor povjerilaca odbio, odnosno odbacio prigovor. Smatra da je stečajni sudija trebao donijeti rješenje o dosudi. Stečajni upravnik je, na usmene instrukcije stečajnog sudije, navodeći da su utvrđeni propusti u toku javne prodaje, i da istu treba poništiti, poništio prodaju. Na vanrednoj sjednici Odbora povjerilaca usvojeni su prigovori Prevoz putnika d.o.o. Zavidovići i društva Almy transport d.o.o., koji su prethodno bili odbijeni, stečajni upravnik donosi zaključak o poništenju prodaje, a novac vraća tužitelju, čime mu je načinjena šteta. Tužitelj je tražio poništenje odluka sa 3. vanredne sjednice Odbora povjerilaca i tražio da stečajni sud stavi van snage Zaključak stečajnog upravnika o poništenju prodaje. Odbor povjerilaca, a koji čine protivnici osiguranja od 3 do 7 iz uvoda rješenja, nije odgovorio na ovaj zahtjev tužitelja. Urgirao je postupanje i od Općinskog suda u Zenici, ali nije dobio odgovor. Smatra da je nakon provođenja prodaje od 26.08.2024. godine stekao uslove za upis prava vlasništva. Zbog navedenog, predlaže da sud utvrdi da je stekao pravo vlasništva na nekretnini kč. 557/2, detaljno opisana u izreci presude, uz obavezu tužitelja da ponovo isplati cijenu, te da mu tuženi naknade štetu, i to običnu štetu u iznosu od 50.000,00 KM, te izmaklu korist u iznosu od 50.000,00 KM, sa sporednim potraživanjima.

Tužitelj je, uz tužbu, podnio prijedlog za određivanje privremene mjere i mjere osiguranja, ali je sud ove prijedloge odbio.

Tuženi JKP Zenicatrans-prevoz putnika d.d. Zenica, S. S., S.A., S. H., K. S., O.D.(dalje: tuženi) u odgovoru na tužbu osporavaju tužbeni zahtjev, navode da je presudom ovog suda broj 43 0 Ps 199461 21 Ps od 17.03.2023. godine nekretnina označena ko kl. 557/2 iz zk uloška 1465 KO ... ušla u stečajnu masu; da je na 26. sjednici Odbora povjerilaca donesena odluka o prodaji nekretnine po cijeni od 3.157,981,07 KM, da je dana 08.08.2024. godine u dnevnom listu Oslobođenje oglašena prodaja imovine stečajnog dužnika na 21 licitaciji za 26.08.2024. godine, te je imenovana komisija za prodaju. Za 21. licitaciju pristigle su dvije prijave za prodaju nekretnine označene kao kč. 557/2, i to tužitelja i Prevoz putnika doo Zavidovići. Odbor povjerilaca je proglasio tužitelja kupcem nekretnine kč. 557/2, a na 28. sjednici su razmatrani prigovori upućeni stečajnom dužniku i to Almy transport i Prevoz putnika d.o.o. Zavidovići, koji su odbačeni. Nakon ukazanih primjedbi stečajnog sudije, stečajni upravnik je zakazao vanrednu sjednicu odbora povjerilaca za 29.08.2024. godine, na kojoj su usvojeni prigovori trećeg lica, te je stečajni upravnik donio zaključak o poništenju oglasa i licitacije. Ponovo je objavljena licitacija, a uplaćeni depozit je vraćen tužitelju, o čemu je obaviješten stečajni sudija, koji nije imao primjedbi na rad stečajnog upravnika, a ni odbora. Stečajni upravnik, odnosno drugotuženi se izjašnjavao na podnesak tuženog u stečajnom postupku. Smatra da su tuženi postupali u svemu u skladu sa Zakonom o stečajnom postupku, te o tome obavještavali sudiju. Smatraju da nije ispunjen uslov za naknadu štete, odnosno da nije nastupila šteta za tužitelja, jer su u svemu postupali u skladu sa zakonom. Ako je postojala protivpravna radnja, to bi sudija koji vrši pravni nadzor nad radom stečajnog upravnika o istom ga obavijestio ili poništio radnje. Tužitelj se ponovo prijavio za Lot 1, odnosno dostavio ponudu za prodaju nekretnine i za prodaju koja je održana 30.05.2025. godine. Predlažu da sud odbije prijedlog.

Tuženi B.A.(dalje: šestotuženi) navodi da nije glasao za poništenje oglasa i provedene licitacije, pa ističe prigovor nedostatka pasivne legitimacije, te predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev.

Kod ovih navoda stranke su ostale do zaključenja glavne rasprave. Tužitelj je tokom pripremnog ročišta ispravljao tužbu, dopunjavao činjenične navode podnescima i usmeno na ročištu. Posljednju preinaku tužbe i povećanje zahtjeva izvršio je nakon provedenog vještačenja na glavnoj raspravi, kada je zahtjev postavio kao u izreci presude. Tuženi se nisu protivili preinaci, pa je sud istu dopustio. U završnoj riječi, tužitelj predlaže da sud usvoji, a tuženi predlažu da sud odbije tužbeni zahtjev, osvrću se na tok postupka, daju svoju ocjenu dokaza i shvatanje prava, pri čemu sve stranke postavljaju zahtjev za naknadu troškova postupka.

Na glavnoj raspravi parnične stranke su izvele slijedeće dokaze čitanjem isprava i to: (DOKAZI...,), provedeno je ekonomsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku ekonomske struke Kahvedžić Harunu, te su saslušani tužitelj, drugotuženi i trećetuženi u svojstvu parnične stranke.

Na glavnoj raspravi nisu saslušani ostali tuženi, jer su stranke odustale od ovog dokaznog prijedloga.

Sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja da sud utvrdi:

1. da je, zbog činjenice da je na 21. javnoj licitaciji imao najpovoljniju ponudu i da je proglašen kao kupac nekretnine označene kao kč. 557/2 iz zk uloška 1465 KO ..., da je isti stekao pravo vlasništva na toj nekretnini, pa da je dužan da ponovo isplati vraćeni mu iznos od 3.157.981,07 KM, te
2. da mu se isplati naknada štete i to obične štete u iznosu od 18.584,10 KM zbog plaćenih zakonskih kamata i troškova koje je tužitelj imao u vezi kreditnih zaduženja radi učešća na javnoj prodaji, kao i izgubljena dobit u iznosu od 340.000,00 KM, a koja se odnosi na zakupnine koje je tužitelj mogao naplatiti od 02.09.2024. godine kada je uplatio punu cijenu za kupovinu nekretnine „Autobuska stanica“ do dana izrade vještačenja, sve sa sporednim potraživanjima.

Prije nego sud iznese ocjenu dokaza, cijeni potrebnim istaći da ocjena dokaza ne podrazumijeva interpretaciju svakog dokaza pojedinačno, odnosno iznošenje sadržine svakog zapisnika, odluke, uplatnice, prigovora, ugovora i slično. Sud je dužan cijeliti dokaze, i ovaj sud nalazi da će u nastavku svog obrazlaganja, i postupiti u skladu sa članom 8. Zakona o parničnom postupku FBiH.

Ono što ovaj sud nalazi jeste da pravno relevantne činjenice među parničnim strankama nisu sporne, odnosno nije sporno da je nad imovinom prvotuženog otvoren stečajni postupak, te da je nekretnina iz izreke presude ušla u stečajnu masu, da je drugotuženi stečajni upravitelj, a da su ostali tuženi članovi odbora povjerilaca, da je predmetna nekretnina bila predmetom javne prodaje, te da je tužitelj proglašen najpovoljnijim ponuđačem na 21. prodaji, te da je ta prodaja poništena zaključkom stečajnog upravitelja, kao i da se u konačnici tužitelj nije upisao kao vlasnik na ovoj nekretnini.

Dakle, nesporno je i to da je tužitelj sudjelovao kao kupac u predmetnom postupku prodaje nekretnine i da je uplatio depozit od 50.000,00 KM na 21. javnoj licitaciji, da mu je taj iznos vraćen, da je uplatio iznos cijene od 3.157.981,07 KM koji mu je također vraćen.

Nesporno je i da predmetna nekretnina još uvijek nije prodana u stečajnom postupku.

Iako se radi o nespornim činjenicama, iste svakako proizlaze i iz iskaza parničnih stranaka i isprava sadržanih u predmetnom spisu koje su i provedene kao dokaz tokom postupka.

Među parničnim strankama sporan je osnov i visina tužbenog zahtjeva, jer tuženi smatraju da su sve radnje vršili po nalogu stečajnog sudijske i da su gore pomenute radnje poduzimali zakonito, radi čega tužitelju i spore pravo na naknadu štete.

Dakle, tokom postupka utvrđeno je da je 21. javna licitacija održana 26.08.2024. godine, te da je na istoj predmet prodaje bila nekretnina 557/2 upisana u zk uložak 1465 KO ..., a što proizlazi iz materijalnih dokaza, konkretno: Zapisnik sa XXVI (dvadesetšeste) sjednice Odbora povjericilaca JKP "Zenicatrans - prevoz putnika" d.d. Zenica u stečaju broj: 05-08/OP/2024 godine od 06.08.2024. godine, Odluka Odbora povjericilaca JKP "Zenicatrans - prevoz putnika" d.d. Zenica u stečaju broj: 05-08-02/OP/2024 od 06.08.2024.godine, Odluka Odbora povjericilaca JKP "Zenicatrans-prevoz putnika" d.d. Zenica u stečaju broj: 05-08-01/OP/2024 od 06.08.2024.godine, Oglas o usmenom javnom nadmetanju (Licitaciji) objavljen u dnevnom listu "Oslobođenje" od 08.08.2024.godine.

Članovi komisije za prodaju imovine su bili drugotuženi, trećetuženi i A. T., što proizlazi iz Rješenja stečajnog upravnika od 09.08.2024. godine. Za prodaju nekretnine pristigle su samo dvije prijave, i to tužitelja i Prevoz putnika d.o.o. Zavidovići, te je komisija proglasila tužitelja kupcem nekretnine, a što proizlazi iz Zapisnika JKP Zenicatrans-prevoz putnika d.d. Zenica u stečaju, Komisija za prodaju imovine od 26.08.2024. godine. Na sjednici Odbora povjericilaca donesena je odluka o proglašenju tužitelja kao kupca, a što proizlazi iz Zapisnika od 26.08.2024. godine. Prevoz putnika d.o.o. Zavidovići i Almy transport, koji nije učestvovao kao ponuđač, podnijeli su prigovore stečajnom dužniku, koji su odbačeni, a što proizlazi iz Zapisnika i dvije Odluke Odbora povjericilaca od 27.08.2024. godine.

Također je utvrđeno, a to posebno proizlazi iz Zapisnika sa treće vanredne sjednice Odbora povjericilaca od 29.08.2024. godine, da je drugotuženi kao stečajni upravnik obavio usmeni razgovor sa stečajnim sudijom i dobio usmene upute da je prodaja imala procesno-formalne greške, jer je depozit iznosio 50.000,00 KM, a trebao je iznositi 10.000,00 KM, te da oglas nije dostavljen sudu radi objave na oglasnoj ploči suda, radi čega je stečajni upravnik zakazao vanrednu sjednicu Odbora povjericilaca dana 29.08.2024. godine, te su na toj sjednici donesene odluke i to odluka o usvajanju prigovora Almy transport d.o.o. i Prevoz putnika d.o.o., a zbog visine depozita. Tužitelju je izvršen povrat depozita u iznosu od 50.000,00 KM, a što proizlazi iz Zaključka od 29.08.2024. godine, Dostave obavijesti od 30.08.2024. godine, Potvrde o prijemu pošiljke od 30.08.2024. godine i Obavijesti o uručenju pošiljke od 04.09.2025. godine, Odluka Odbora povjericilaca 03-08-01/VOP/2024 od 29.08.2024. godine i broj 03-08-02/VOP/2024 od 29.08.2024. godine i Izvoda broj 79.

Na sjednici odbora povjericilaca donesen je zaključak o poništenju prodaje koji je objavljen u dnevnim novinama dana 30.08.2024. godine i dostavljen tužitelju i to dana 04.09.2024. godine. Kao razlog za poništenje prodaje navedeno je da su načinjeni formalni propusti, jer oglas nije istaknut na oglasnoj ploči suda i jer je depozit uplaćen u većem iznosu od zakonom propisanog, a što proizlazi iz Zapisnika sa treće vanredne sjednice odbora povjericilaca od 29.08.2024. godine, Zaključka od 29.08.2024. godine, Dopisa stečajnog dužnika prema tužitelju od 30.08.2024. godine i Obavijesti o uručenju pošiljke od 04.09.2025. godine.

Tužitelj je dana 06.09.2024. godine podnio žalbu na zaključak stečajnog upravnika o poništenju prodaje, smatrajući da stečajni upravnik nema ovlaštenja da poništava prodaju.

Nakon poništenja ove prodaje, tužitelj se kasnije ponovo prijavljivao kao ponuđač na prodaji iste nekretnine, a što nije bilo ni sporno među strankama, a isto proizlazi iz niza materijalnih dokaza, konkretno: Odluka Odbora povjerenika JKP "Zenicatrans-prevoz putnika" d.d. Zenica u stečaju broj: 02-05/OPP/2025 od 08.05.2025.godine, Dostava Oglasa Općinskom sudu u Zenici od 13.05.2025.godine, Oglas objavljen u dnevnom listu "Dnevni avaz" od 13.05.2025.godine, Oglas objavljen u dnevnom listu "Oslobođenje" od 13.05.2025.godine, Ispravka oglasa objavljena u dnevnom listu "Oslobođenje" od 29.05.2025.godine, Ispravka oglasa objavljena u dnevnom listu "Dnevni avaz" od 29.05.2025.godine, Ponuda "ŠPIC BETON" d.o.o. Zenica na Javnu Licitaciju primljena u JKP "Zenicatrans-prevoz putnika" d.d. Zenica u stečaju dana 29.05.2025.godine u 13,13 sati, broj protokola 101-05/2025.godine, Uplata depozita u iznosu od 10.000,00 KM od strane "ŠPIC BETON" d.o.o. Zenica dana 29.05.2025.godine, Zapisnik JKP "Zenicatrans-prevoz putnika" d.d. Zenica u stečaju, Komisija za prodaju imovine broj: 04-05/L/25 od 30.05.2025.godine, Zaključak JKP "Zenicatrans-prevoz putnika" d.d. Zenica u stečaju broj: 01-Z/05/25 od 02.06.2025.godine, Virman ASA Banka d.d. Sarajevo o povratu tužitelju uplaćenog depozita od 10.000,00 KM, Izvod broj 53 od 03.06.2025.godine za Komitenta JKP "Zenicatrans-prevoz putnika" d.d. Zenica u stečaju, Ugovori o kreditu kao naprijed (dostavljeni u prilogu tužbe), Podnesak Općinskom sudu u Zenici br. 107-06/2025 od 03.06.2025.godine, naslovljen kao: Dostava Zapisnika sa održane 26. Javne licitacije, Zapisnik Komisije za prodaju imovine broj: 04-05/L/25 od 30.05.2025.godine, Dopis Općinskom sudu u Zenici broj: 108-06/2025 od 03.06.2025.godine, Zaključak JKP "Zenicatrans-prevoz putnika" d.d. Zenica u stečaju broj: 01-Z/05/25 od 02.06.2025.godine, Dopis Općinskom sudu u Zenici broj: 127-7/2025 od 04.07.2025.godine, Zaključak o proglašenju prodaje prvo rangiranom ponuđaču "Hasanspahić" d.o.o. Breza nevaljalom, broj: 125-7/25 od 03.07.2025.godine, Dopis Općinskom sudu u Zenici broj: 128-7/25 od 04.07.2025.godine, Zaključak broj: 01-Z/07/25 od 03.07.2025.godine o prodaji nekretnine "Autobuska stanica" površine 2285 m², k.č.557/2 K.O. Zenica, Ponude na iznos od 3.710.000,00 KM. Također, iz ovih dokaza proizlazi da predmetna nekretnina još uvijek nije prodana u stečajnom postupku, a što je također nesporno, iako je komisija na 26. licitaciji donijela zaključak o prodaji imovine ponuđaču Hasanspahić d.o.o. Breza, te je stečajni upravnik donio zaključak o prodaji nekretnine dana 02.06.2025. godine.

Oglas o prodaji od 08.08.2024. godine, na kojoj je tužitelj učestvovao, proglašen najpovoljnijim ponuđačem i koja je poništena, objavljen je u dnevnim novinama, a ista je, sud ponavlja, zakazana za 26.08.2024. godine. Oglas nije objavljen na oglasnoj ploči suda, a što stranke i ne spore.

Ovom oglasu prethodilo je sljedeće. Na sjednici odbora povjerenika od 06.08.2024. godine, Predsjednik i članovi Odbora povjerenika donijeli su odluku kojom su dali saglasnost stečajnom upravniku da za narednu javnu prodaju – licitaciju nekretnine koja je predmet spora kao početnu prodajnu cijenu ponudi 3.157.981,07 KM. Iz odluke jasnim proizlazi da članovi Odbora povjerenika nisu stečajnom upravniku odredili niti su

odlučivali o visini uplaćenog depozita po oglasu. Međutim, iz samog oglasa koji je objavljen jasnim proizlazi da je stečajni upravnik u tački 6. uslova prodaje naveo da ponuđači za LOT 1 (sporna nekretnina) trebaju uplatiti depozit od 50.000,00 KM.

Upravo iz tog razloga, nakon kasnijih usmenih uputa stečajnog sudije, prodaja je poništena. Dakle, poništena je zbog uplaćenog depozita u iznosu od 50.000,00 KM i jer oglas nije objavljen na oglasnoj ploči suda.

Iz Nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Kahvedžić Haruna od 02.02.2026. godine, a kroz koji je sud cijenio i materijalne dokaze, konkretno: Ugovor o kratkoročnom kreditu za obrtna sredstva, broj 869564/2 od 30.08.2024. godine, Ugovor o kratkoročnom kreditu za obrtna sredstva, broj 869565/2 od 30.08.2024. godine, Ugovor o neobavezujućoj okvirnoj finansijskoj podršci, broj 237710.0010000.02 od 27.09.2024. godine, Ugovor o kratkoročnom kreditu, broj AA24274ZBDH7 od 30.09.2024. godine, Ugovor o kratkoročnom kreditu, broj AA242744KOJ9 od 30.09.2024. godine, Kopija uplatnice o uplati depozita na iznos od 50.000,00 KM od 26.08.2024. godine, Izvod za komitenta broj 117 od 26.08.2024. godine o uplati depozita za javno nadmetanje, Izvod broj 144 od 03.09.2024. godine (dokaz o uplati ostatka iznosa po provedenoj javnoj prodaji za nekretninu „Autobuska stanica“) Kopija uplatnice na iznos od 3.107.981,07 KM od 03.09.2024. godine, Obavijest o povratu depozita i uplaćenih sredstava po licitaciji, broj 02-DZ-a/09/24 od 04.09.2024. godine (zaprimljeno 04.09.2024. godine – nakon uplate punog iznosa kupoprodajne cijene u javnoj prodaji), Izvod broj 79/24 od 30.08.2024.godine, Izvod broj 80/24 od 02.09.2024.godine, Izvod broj 81/24 od 03.09.2024.godine, Izvod broj 82/24 od 04.09.2024.godine, Virmani o povratu uplaćenih sredstava (2x), Ponuda „ŠPIC BETON“ d.o.o. Zenica na Javnu Licitaciju primljena u JKP ”Zenicatrans-prevoz putnika” d.d. Zenica u stečaju dana 29.05.2025.godine u 13,13 sati, broj protokola 101-05/2025.godine, Uplata depozita u iznosu od 10.000,00 KM od strane “ŠPIC BETON” d.o.o. Zenica dana 29.05.2025.godine, Virman ASA Banka d.d. Sarajevo o povratu tužitelju uplaćenog depozita od 10.000,00 KM, Izvod broj 53 od 03.06.2025.godine za Komitenta JKP” Zenicatrans-prevoz putnika” d.d. Zenica u stečaju, Virman ASA Banka d.d. Sarajevo o povratu tužitelju uplaćenog depozit od 10.000,00 KM od 03.06.2025.godine, Izvod broj 53 od 03.06.2025.godine za Komitenta JKP ”Zenicatrans-prevoz putnika” d.d.Zenica u stečaju, Izvod ASA Banka d.d. Sarajevo broj 107 od 31.10.2025.godine za komitenta JKP” Zenicatrans-prevoz putnika” d.d. Zenica u stečaju, proizlazi sljedeće. Naime, tužitelj je po Ugovoru o kratkoročnom kreditu broj 869564/2 imao sljedeće troškove: po osnovu naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznos od 1.000,00 KM, po osnovu kamate iznos od 4.625,00 KM, po osnovu naknade za prijevremeno zatvaranje kredita iznos od 1.000,00 KM, te po osnovu provizija iznos od 1,00 KM, što ukupno čini iznos od 6.626,00 KM. Po osnovu Ugovora o kratkoročnom kreditu broj 869565/2 tužitelj je imao ukupne troškove u iznosu od 5.332,10 KM. Po osnovu ugovora o kratkoročnom kreditu broj AA24274ZBDH7 od 30.09.2024. godine i broj AA242744KOJ9 od 30.09.2024. godine tužitelj je imao troškove po osnovu naknade z trošak obrade kredita u iznosu od 800,00 KM, po osnovu kamate iznos od 4.524,60 KM, te po osnovu provizija u iznosu od 7,50 KM, odnosno ukupno 5.332,10 KM.

Vještak je utvrđivao uplate i realizovane transakcije između tužitelja i prvotuženog, te utvrdio da je tužitelj tri puta uplaćivao iznos od 50.000,00 KM na ime depozita (u dane 26.08.2024. godine, 02.09.2024. godine, 04.09.2024. godine), da mu je ovaj iznos prvotuženi vraćao (u dane 30.08.2024. godine, 03.09.2024. godine i 04.09.2024. godine); te da je tužitelj uplatio iznos od 3.107.981,07 KM na račun prvotuženog (dana 03.09.2024. godine), a da mu je prvotuženi ovaj iznos vratio dana 04.09.2024. godine. Također, vještak je utvrđivao i iznose zakupnina i drugih oblika naknada koje je prvotuženi naplatio od svojih zakupaca od dana kada je tužitelj platio punu kupoprodajnu cijenu, odnosno od 02.09.2024. godine do dana izrade vještačenja, te utvrdio da je prvotuženi izdao fakture po tom osnovu u ukupnom iznosu od 397.800,00 KM.

Sud je u cjelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, jer je isti urađen stručno i objektivno, a na isti nisu imale primjedbi ni parnične stranke.

U postupku su, također, saslušani zastupnik po zakonu tužitelja, zastupnik po zakonu prvotuženog, drugotuženi i trećetuženi. Oni u svojim iskazima prepričavaju tok događaja, odnosno iznose činjenice koje nisu ni sporne među strankama, a koje i proizlaze iz materijalnih dokaza. Osim toga, iz iskaza zastupnika po zakonu proizlazi njegova savjesnost prilikom učestvovanja u javnoj licitaciji, odnosno namjera da kupi i postane vlasnik nekretnine koja je bila predmet prodaje. On također potvrđuje da je uplatio depozit od 50.000,00 KM, da je cjelokupni iznos platio 03.09.2024. godine, da je tužitelju prvi put vraćen depozit 02.09.2024. godine, a da je dana 04.09.2024. godine upoznat sa poništenjem prodaje. Prigovarao je na poništenje, pisao žalbu, ali o istoj nije odlučeno. Iznos od 2 miliona KM iz ugovora o kreditu korišten je na ime kupoprodajne cijene. Drugotuženi, koji je bio stečajni upravnik, u svom iskazu navodi da je postupao po uputama sudije te odlukama odbora povjerilaca, pa smatra da je u svemu postupio u skladu sa zakonom. Također, iz iskaza parničnih stranaka, a to proizlazi i iz materijalnih dokaza, konkretno Zapisnika sa treće vanredne sjednice Odbora povjerilaca od 29.08.2024. godine, da tuženi B.A.kao član odbora povjerilaca je glasao protiv odluke o poništenju 21. prodaje.

Iskazima parničnih stranaka sud je poklonio vjeru u onom dijelu koji je relevantan za presuđenje u ovoj pravnoj stvari, jer sud ponavlja, oni su prepričavali tok događaja, a koji je utvrđen i ocjenom materijalnih dokaza.

Sud ponovo ističe da činjenično spor i ne postoji, jer sve činjenice koje je sud utvrdio ocjenom svih dokaza posebno i u međusobnoj vezi, nesporne su i među strankama. Stranke imaju različito shvatanje prava, radi čega je i došlo do ovog spora. Dakle, sporno je materijalno pravo, odnosno da li je tužitelj stekao pravo vlasništva jer je imao legitimna očekivanja u postupku prodaje nekretnine, odnosno jer je kao savjestan kupac učestvovao na prodaji, platio depozit u traženom iznosu i jer je stečajni upravnik donio zaključak o prodaji. Sporno je da li tuženi mogu odgovarati za štetu tužitelju koja mu se ogleda kao obična šteta i izmakla korist.

Zahtjev za utvrđenje prava vlasništva nije osnovan. Ono što tužitelj u suštini traži od ovoga suda predmetnim zahtjevom jeste da ovaj sud u parničnom postupku poništio

pravno dejstvo određenih odluka (o poništenju javne prodaje) donesenih tokom stečajnog postupka i od strane organa tog postupka i da ovaj sud u parničnom postupku „dovrši“ postupak prodaje predmetne nekretnine.

Stečajni postupak je otvoren u vrijeme važenja ranijeg zakona, odnosno prije dana 07.07.2021. godine kada je donesen novi Zakon o stečaju, pa se u konkretnom slučaju ima primijeniti Zakon o stečajnom postupku FBiH („Službene novine FBiH“, broj br. 29/2003, 32/2004, 42/2006, 4/2017 - odluka US i 52/2018), u smislu odredbe člana 296. Zakona o stečaju („Službene novine FBiH“ broj 53/21 i 19/25).

Članom 1. Zakona o parničnom postupku FBiH propisano je da se tim zakonom uređuju pravila postupka na osnovu kojih općinski sudovi raspravljaju i odlučuju u građanskopravnim sporovima, ako posebnim zakonom nije drugačije određeno.

Zakonom o stečajnom postupku Federacije BiH nije propisano da se odluke i tok stečajnog postupka može preispitivati u parničnom postupku, pa sud cijeni da je tužba sa ovakvim zahtjevom neosnovana.

Nezadovoljstvo odlukama donesenim u stečajnom postupku ne može se pravno izražavati u parničnom postupku, nego kroz sistem pravnih lijekova koji je tužitelju osiguran kroz redovne i vanredne pravne lijekove unutar stečajnog postupka.

Ukoliko bi parnični sud preispitivao rad stečajnog suda i organa stečajnog postupka, to bi parnični sud bio u funkciji suda koji u stečajnom postupku odlučuje o pravnim lijekovima, a što je prema utvrđenjima ovog suda nedopustivo. Dakle, sud ponavlja da je cilj ove tužbe da se parničnim postupkom utiče na stečajni postupak. U tom smislu, parnični sud ne može svojim odlukama uticati na raspolaganje stečajnom masom, jer bi usvajanjem tužbenog zahtjeva, parnični sud prodavao stečajnu masu. Smisao Zakona o stečajnom postupku za ovakve pravne situacije ogleda se eventualno u institutu naknade štete protiv stečajnog upravnika, o čemu će kasnije sud dati obrazloženje.

Dalje, odredbom člana 23. Zakona o stvarnim pravima FBiH („Službene novine FBiH“ broj 66/13 i 100/13) propisani su načini sticanja prava vlasništva, pa se pravo vlasništva stiče na osnovu pravnog posla, zakona, odluke suda ili drugog nadležnog organa i nasljeđivanjem, uz ispunjenje pretpostavki propisanih zakonom.

U konkretnom slučaju, tužitelj jeste bio najpovoljniji ponuđač na javnoj licitaciji, te je stečajni upravnik donio zaključak o prodaji. Dakle, tužitelj kao pravni osnov za sticanje prava vlasništva može temeljiti samo na tom zaključku. Međutim, ovaj zaključak nije pravni posao, niti je odluka suda. Naime, unovčavanje stečajne mase vrši se temeljem odredbe člana 101. Zakona o stečajnom postupku, kojom je propisano da nakon izvještajnog ročišta stečajni upravnik dužan je bez odlaganja unovčiti imovinu koja ulazi u stečajnu masu, ako to nije u suprotnosti sa odlukom skupštine povjerilaca. Prilikom unovčenja imovine stečajne mase stečajni upravnik dužan je da se pridržava odluke skupštine ili odbora povjerilaca o uvjetima i načinu prodaje.

Iz citirane odredbe jasnim proizlazi da prodaju imovine vrši stečajni upravnik. Odluka o prodaji je odluka stečajnog upravnika, a ne odluka suda. Vršeći nadzor nad radom stečajnog upravnika, te nakon utvrđenja da prodaja ima formalne nedostatke, stečajni sudija je dao usmenu uputu, a što nije sporno među strankama, da stečajni upravnik poništi prodaju.

Dakle, predmetna odluka stečajnog upravnika, odnosno pomenuti zaključak o prodaji nije bila zakonita, jer je rezultat formalnih nedostataka, pa i ovaj sud nalazi da je valjalo takvu prodaju poništiti.

Naime, u postupku prodaje nekretnina u okviru stečajnog postupka, primjenjuju se odredbe izvršnog postupka (član 102. stav 1. Zakona o stečajnom postupku), a odredbom člana 86. stav 2. Zakona o izvršnom postupku propisano je da u javnom nadmetanju osiguranje iznosi jednu desetinu određene vrijednosti nepokretnosti, a najviše 10.000,00 KM.

Među strankama je nesporno, a to proizlazi i iz materijalnih dokaza, da je stečajni upravnik u oglasu naveo da osiguranje iznosi 50.000,00 KM, a što nije bilo u skladu sa zakonskim odredbama, radi čega je prodaja poništena.

Iz naprijed izloženog, sud nalazi da se u konkretnom slučaju ne može govoriti o legitimnim očekivanjima tužitelja koja bi mogla da derogiraju odredbe o nezakonitoj prodaji, odnosno o nezakonitim radnjama stečajnog upravnika. Ako bi se prihvatio stav tužitelja da je imao legitimno očekivanje u konkretnom slučaju, onda bi se izgubio smisao ispitivanja zakonitosti, odnosno ništavosti ili poništenja bilo kojih odluka ili ugovora, u slučaju savjesnosti jedne strane. Sud prihvata da je tužitelj postupao u dobroj vjeri, da je izvršio svoje obaveze prilikom učešća na ovoj licitaciji, ali je stečajni upravnik u postupku prodaje predmetne nekretnine počinio procesne greške koje čine predmetnu prodaju pravno neodrživom, radi čega je prodaja pravilno poništena.

U slučajevima kada se vrši prodaja nekretnina javnom licitacijom u okviru sudskog postupka, pravni osnov sticanja prava vlasništva odnosno *iustus titulus* je isključivo odluka suda, odnosno rješenje o dosudi. Takvo rješenje je osnov za upis prava vlasništva u zemljišne knjige. U konkretnoj situaciji, ne može ovaj sud u parničnom postupku umjesto suda u stečajnom postupku donositi odluke o prodaji imovine. Sama okolnost da u stečajnom postupku nije doneseno rješenje o dosudi, isključuje mogućnost da ovaj sud usvoji tužbeni zahtjev u ovom dijelu u kojem se traži utvrđenje prava vlasništva. Usvajanjem tužbenog zahtjeva, ovaj sud bi u parničnom postupku preispitivao radnje suda i organa stečajnog postupka, a što je nedopustivo.

Zbog navedenog, sud cijeni da je tužbeni zahtjev za utvrđenje prava vlasništva neosnovan, te je kao takav i odbijen.

Suprotno tome, sud cijeni da je tužbeni zahtjev za naknadu štete djelimično osnovan, i to samo u odnosu na drugotuženog.

Odredbom člana 26. stav 1. Zakona o stečajnom postupku FBiH propisano je da u slučaju da stečajni upravnik svojom krivicom povrijedi obaveze koje je prema ovom zakonu dužan izvršavati, obavezan je naknaditi tako prouzrokovanu štetu svim učesnicima stečajnog postupka.

Odredbom člana 29. stav 11. Zakona o stečajnom postupku FBiH propisano je da članovi odbora povjerilaca dužni su naknaditi štetu učesnicima ako su povrede obaveza koje imaju, u skladu s ovim zakonom, prouzrokovali svojom krivicom.

Ovaj sud smatra da je tužitelj bio učesnik u stečajnom postupku, jer mu je javnim oglasom omogućeno da sudjeluje u stečajnom postupku, odnosno da pristupi prodaji kao ponuđač. Na toj prodaji dana 26.08.2024. godine tužitelj je, nesporno, bio najpovoljniji ponuđač i proglašen kupcem.

Kako je oglas o prodaji sačinio stečajni upravnik, te kako je stečajni upravnik organ stečajnog postupka koji provodi postupak prodaje, to za radnje i propuste stečajnog upravnika i za štetu koju je isti pričinio takvim radnjama ne odgovaraju stečajni dužnik ni članovi odbora povjerilaca, odnosno prvotuženi, trećetuženi, četvrtotuženi, petotuženi, šestotuženi i sedmotuženi, odnosno isti nisu pasivno legitimisani za ovaj tužbeni zahtjev.

Sud cijeni da ovi tuženi nisu pričinili štetu tužitelju, radi čega je tužbeni zahtjev u odnosu na njih odbijen. Iz citirane odredbe Zakona o stečajnom postupku proizlazi da je propisana lična odgovornost stečajnog upravnika za štetu koju pričinu svojim radnjama, a predmetna šteta upravo je počinjena njegovim radnjama i propustima. Smisao odredbi Zakona o stečajnom postupku je da za takvu štetu odgovara isključivo stečajni upravnik, a ne da za stečajnog upravnika, odgovara stečajni dužnik ili odbor povjerilaca, ako oni svojim radnjama nisu načinili štetu. Iz izvedenih dokaza jasnim proizlazi da je Oglas o prodaji objavio stečajni upravnik, da je on vodio postupak prodaje, a posebno da je stečajni upravnik nepravilno odredio depozit u iznosu od 50.000,00 KM kao uslov da se sudjeluje u postupku prodaje predmetne nekretnine.

Sud ponavlja da se odgovornost drugotuženog kao stečajnog upravnika zasniva na odredbi člana 26. Zakona o stečajnom postupku.

Da bi stečajni upravnik odgovarao za štetu koju pričinu učesnicima u postupku, nužno je da se ispune uslovi iz Zakona o obligacionim odnosima. Prema odredbi člana 154. ZOO da bi došlo do odgovornosti za štetu u smislu opštih načela prouzrokovanja štete, potrebno je postojanje pretpostavki: subjekat odgovoran za štetu, štetna radnja, protivpravnost štetne radnje, te uzročna veza između štetne radnje i štete, a kod određene vrste odštetne odgovornosti i krivica, te opasnost stvari ili djelatnosti koje su bile uzrok štete. Shodno odredbi člana 155. ZOO šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta) i spriječavanje njenog povećanja (izmakla korist).

Stečajni upravnik je profesionalac, pa sud nalazi da istom moraju biti poznate odredbe Zakona o stečajnom postupku i Zakona o izvršnom postupku, na osnovu kojih odredbi je vršen postupak javne licitacije. Tokom postupka je utvrđeno da je stečajni upravnik

upozoren od stečajnog sudije da je prodaja nezakonita, jer je imala procesne greške, pa da stečajni upravnik istu treba poništiti. On je to i učinio, međutim, do dana poništenja, već je tužitelju, kao učesniku u postupku, nastala šteta.

Dakle, subjekat koji je odgovoran za štetu je drugotuženi kao stečajni upravnik, dok je štetna radnja upravo radnja raspisivanja oglasa javne prodaje uz uslov polaganja depozita od 50.000,00 KM, a koji oglas je iz gore navedenih razloga nezakonit, odnosno protivpravan, radi čega je prodaja i poništena. Oglas je protivpravan, jer se prodaja vršila prema pravilima izvršnog postupka, a za istu prodaju je propisan maksimalan iznos depozita od 10.000,00 KM što proizlazi iz odredbe člana 86. stav 2. Zakona o izvršnom postupku.

Tužitelj tvrdi da se obična šteta ogleda u plaćenim zakonskim kamatama i troškovima koje je tužitelj imao u vezi kreditnih zaduženja radi učešća na javnoj prodaji. Na te okolnosti tužitelj je proveo materijalne dokaze, i to: Ugovor o kratkoročnom kreditu za obrtna sredstva, broj 869564/2 od 30.08.2024. godine, Ugovor o kratkoročnom kreditu za obrtna sredstva, broj 869565/2 od 30.08.2024. godine, Ugovor o neobavezujućoj okvirnoj finansijskoj podršci, broj 237710.0010000.02 od 27.09.2024. godine, Ugovor o kratkoročnom kreditu, broj AA24274ZBDH7 od 30.09.2024. godine, Ugovor o kratkoročnom kreditu, broj AA242744KOJ9 od 30.09.2024. godine, te ekonomsko vještačenje. Iz naprijed navedenih ugovora, ali i nalaza i mišljenja vještaka jasnim proizlazi da je tužitelj imao troškove koji se ogledaju u raznim naknadama i kamatama po osnovu tih kredita.

Tuženi su prigovarali da namjena ovih kredita nije bila kupovina na javnoj licitaciji. Ovaj prigovor tuženih, prvenstveno, sud nalazi paušalnim, jer tuženi samo paušalno prigovaraju da kreditna sredstva nisu namijenjena za kupovinu predmetne nekretnine.

Naime, tačno je da u ugovorima o kratkoročnom kreditu od 30.08.2024. godine stoji da su isti zaključeni radi korištenja u svrhe obrtnih sredstava i povećanje prometa zarada (član 3. Ugovora). Oba ova kredita glase na iznose od po 1.000.000,00 KM. Prodaja je izvršena dana 26.08.2024. godine, pa sud prihvata navode tužitelja da se kreditno zadužio radi plaćanja ukupne kupoprodajne cijene.

Vremenski gledano, predmetni krediti su podizani, odnosno ove obaveze kod tužitelja nastale su tokom postupka javne prodaje predmetne nekretnine, i nakon donošenja odluke o izboru tužitelja kao najpovoljnijeg ponuđača. I sam naziv korišten u ugovorima o kreditu, da se radi o kreditima za obrtna sredstva, pa i sam iznos kredita, upućuju na zaključak da se radilo o namjeri tužitelja da ova sredstva koristi za kupovinu predmetne nekretnine (nekretnine su obrtna sredstva za privredna društva). Sve navedene činjenice sud upućuju jedino na ovaj zaključak, a tuženi osim paušalnog prigovora, nisu dodatno ukazivali ili dokazivali da je tužitelj namjeravao ova kreditna sredstva koristiti za neku drugu svrhu. I sama nesporna činjenica da je tužitelj u konačnici, nakon što je prihvatio činjenicu da predmetna kupovina nekretnine neće biti realizovana, vratio kreditna sredstva banci (prijevremeno vraćanje kredita) ukazuju također da se radilo jedino o sredstvima koja su bila namijenjena za realizaciju predmetne kupovine.

Druga dva ugovora između Addiko bank dd Sarajevo i tužitelja, zaključeni su tokom mjeseca septembra 2024. godine, i to prvi na iznos od 800.000,00 KM dana 26.09.2024. godine, a drugi na iznos od 200.000,00 KM dana 30.09.2024. godine. U vrijeme zaključenja ovih ugovora, tužitelj je već imao saznanja da je prodaja poništena, i svjesno je ušao u ugovorni odnos sa bankom povodom te kupovine, znajući da ista neće biti realizovana, pa je svjesno sebi stvorio trošak za koji ne može postojati dogovornost tuženih.

Dakle, iz ovih ugovora i provedenog vještačenja, jasnim proizlazi savjesnost tužitelja kao kupca sve do momenta dostavljanja zaključka o poništenju prodaje. Zaključak je dostavljen tužitelju 04.09.2024. godine, a objavljen u dnevnim novinama dana 30.08.2024. godine, te mu je tog dana izvršen povrat uplaćenog depozita od 50.000,00 KM. Zbog toga, osnovan je zahtjev tužitelja za naknadu materijalne štete koja se ogleda kao obična šteta u iznosu od 13.252,00 KM, a koliko su iznosili troškovi tužitelju koji se ogledaju u naknadama i kamati koju je isplatio banci, a kako je to utvrđeno provedenim vještačenjem.

Od tog dana, odnosno u vrijeme zaključenja drugih ugovora, tužitelj je bio nesavjestan, te nema pravo na naknadu štete u iznosu od 5.332,00 KM, koliko su iznosili troškovi i naknade po kreditima koji su zaključeni poslije 04.09.2024. godine, zbog čega je odbijen zahtjev za naknadu štete u tom iznosu sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, pa do isplate.

Zahtjev za naknadu izmakle koristi u potraživanom iznosu od 340.000,00 KM, također nije osnovan. Naime, da bi osnovano mogao ostvariti pravo na naknadu izmakle koristi, oštećeni u postupku mora dokazati izmakli dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom toku stvari ili posebnim okolnostima, tako da za ostvarivanje naknade štete sa osnova izmakle koristi nije dovoljno samo postojanje mogućnosti ostvarivanja izmakle koristi, već i namjera i izvjesnost ostvarivanja koristi.

Na okolnosti visine ovog tužbenog zahtjeva, tužitelj je proveo ekonomsko vještačenje, te je vještak ekonomske struke utvrdio da je prvotuženi naplatio od svojih zakupaca od dana kada je tužitelj platio punu kupoprodajnu cijenu, odnosno od 02.09.2024. godine do dana izrade vještačenja, odnosno izdao fakture po tom osnovu u ukupnom iznosu od 397.800,00 KM.

Međutim, kako je sud već iznad obrazložio da je prodaja nekretnine bila nezakonita, radi čega je pravilno i poništena jer je stečajni sudija vršio nadzor nad radom stečajnog upravnika i poništio prodaju, tužitelj nema osnov od momenta poništenja prodaje, odnosno dana 30.08.2024. godine pa do dana izrade nalaza da može očekivati izmaklu korist. Ona mora biti dokazana sa izvjesnošću, odnosno nije bilo dovoljno u ovom postupku reći da bi tužitelj imao tu dobit da je bio vlasnik te nekretnine od 02.09.2024. godine pa do dana izrade nalaza. Sud je već iznad objasnio da tužitelj nije imao valjan pravni osnov, jer je prodaja imala procesne greške, i nije imao ni legitimna očekivanja ni za ovaj tužbeni zahtjev.

Sud dodatno ukazuje sljedeće. Zakupnine može potraživati vlasnik nekretnine. Stoga predmetni zahtjev, iako na prvi pogled čini obligacioni zahtjev, proizlazi iz prava vlasništva i svoj osnov ima u stvarnopravnom zahtjevu. Budući da je ovaj sud odbio stvarnopravni zahtjev tužitelja iz gore navedenih razloga, te kako tužitelj nije vlasnik, stoga ne može osnovati potraživati ni naknadu štete u vidu zakupnina koje bi naplaćivao da je kojim slučajem postao vlasnikom predmetne nekretnine, i da su kojim slučajem nastavljeni zakupni odnosi sa tužiteljem, kao novim zakupodavcem, umjesto prvotuženog, kao ranijeg zakupodavca.

Iz naprijed navedenih razloga, zahtjev za naknadu izmakle koristi u potraživanom iznosu od 340.000,00 KM sa sporednim potraživanjima je odbijen.

Sud je cijenio i ostale dokaze i navode stranaka, ali kako isti nisu mogli dovesti do drugačije odluke suda, iste neće posebno ni obrazlagati.

Odluka o zakonskim zateznim kamatama na iznos naknade obične štete donesena je temeljem odredbe člana 277. Zakona o obligacionim odnosima FBiH.

Odluka o troškovima postupka donesena je na osnovu člana 386. 387, 395. i 396. stav 2. Zakona o parničnom postupku, odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 22/04) i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Federacije BiH ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 43/2025 za radnje poduzete nakon 11.06.2025. godine, dalje: Tarifa), a u vezi sa odredbama Zakona o advokaturi BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 40/02, 18/05 i 42/11) i Zakona o advokaturi ("Službene novine Federacije BiH", broj 01/2025).

Tužitelj je potraživao troškove postupka u iznosu od 19.782,15 KM, a koji se sastoje od sastava tužbe u iznosu od 1.565,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu u iznosu od 2.688,00 KM uvećano za PDV od 17%, te zastupanje na glavnoj raspravi u iznosu od 12.142,00 KM uvećano za PDV od 17%, te troškove vještačenja u iznosu od 600,00 KM.

Tuženi su, također, postavili zahtjev za naknadu troškova postupka. Šestotuženog je zastupao jedan punomoćnik, dok je drugi punomoćnik zastupao sve ostale tužene.

Šestotuženi je potraživao troškove postupka u iznosu od 16.661,05 KM, koji se odnose na sastav odgovora na tužbu u iznosu od 1.831,05 KM, zastupanje na pripremnom ročištu u iznosu od 2.688,00 KM, te zastupanje na glavnoj raspravi u iznosu od 12.142,00 KM.

Kako je šestotuženi u cjelosti uspio u ovom sporu, obavezan je tužitelj da šestotuženom naknadi troškove postupka. Međutim, neosnovano šestotuženi potražuje na ime troškova zastupanja na glavnoj raspravi iznos od 12.142,00 KM, kada je vrijednost spora u fazi glavne rasprave iznosila 358.584,10 KM (na tako utvrđenu vrijednost spora prema članu 12. Tarife šestotuženom pripada nagrada u iznosu od 10.608,00 KM (1632 boda x 6,50 KM). Zbog navedenog, usvojen je zahtjev šestotuženog za naknadu troškova postupka u iznosu od 15.127,05 KM, dok je zahtjev odbijen u iznosu od 1.534,00 KM.

Ostali tuženi su potraživali troškove postupka u iznosu od 19.674,72 KM, a koji se odnose na sastav odgovora na tužbu u iznosu od 2.688,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu u iznosu od 2.688,00 KM, te zastupanje na glavnoj raspravi u iznosu od 11.440,00 KM, uvećano za PDV od 17%. Međutim, i ovi tuženi neosnovano potražuju troškove zastupanja na glavnoj raspravi u iznosu od 11.440,00 KM uvećano za PDV kada je vrijednost spora na glavnoj raspravi bila 358.584,10 KM, pa na tu vrijednost spora advokatu pripada nagrada u iznosu od 10.608,00 KM (1632 boda x 6,50 KM), zbog čega je zahtjev odbijen u iznosu od 973,44 KM.

Tužitelj je izgubio parnicu u odnosu na prvotuženog, trećetuženog, četvrtotuženog, petotuženog, šestotuženog i sedmotuženog, dok je djelimično uspio u parnici u odnosu na drugotuženog. Drugotuženi je djelimično uspio u sporu protiv tužitelja. S obzirom na djelimični uspjeh tužitelja u odnosu na drugotuženog, te djelimični uspjeh drugotuženog u odnosu na tužitelja, sud je odlučio da tužitelj i drugotuženi snose svoje troškove postupka.

Obaveza na naknadu troškova postupka je djeljiva, a drugotuženi treba da snosi svoje troškove, radi čega je tužitelj obavezan da prvotuženom, trećetuženom, četvrtotuženom, petotuženom i sedmotuženom isplati troškove postupka u iznosu od 15.584,40 KM, odnosno dio koji njima pripada, dok svoj dio snosi drugotuženi.

Radi svega izloženog, odlučeno je kao u izreci.

Sudija
Belma Kokić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Kantonalnom sudu u Zenici u roku od 30 dana, a koji rok tužitelju počinje teći od dana dostavljanja, a tuženim od dana donošenja presude. Žalba se dostavlja ovom sudu u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u postupku.